RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 307/85 *

I — De feiten en het procesverloop

1. Verzoeker is sedert 1 februari 1982 reviseur bij het Economisch en Sociaal Comité (hierna: ESC); hij werd aangesteld op basis van algemeen vergelijkend onderzoek CES/LA/19/79.

2. In oktober 1982 nam hij deel aan algemeen vergelijkend onderzoek CES/LA/45/81 ter voorziening in een vacature van „afdelingshoofd (rang LA 3) bij het directoraat-generaal Vertaling — Griekstalige afdeling". De minimumleeftijd was 40 jaar. Geen enkele sollicitant kwam op de lijst van geschikte kandidaten.

3. In mei 1983 werd voor dezelfde post een nieuwe aankondiging van vergelijkend onderzoek (CES/LA/57/83) gepubliceerd. De voorwaarden waren dezelfde op twee na, te weten, de minimumleeftijd, die tot 35 jaar was verlaagd, en een aanvullend schriftelijk examen. Eerste op de lijst van geschikte kandidaten was Ts.; verzoeker was tweede.

4. Op 17 oktober 1984 besloot het Bureau van het ESC, de Raad voor te stellen Ts. als hoofd van de Griekse vertaalafdeling aan te stellen; dit besluit werd op 7 november 1984 aan de Raad meegedeeld. Dezelfde dag werd Ts. belast met de waarneming ad interim van de betrokken functie, vanaf 1 november 1984 tot de datum van aanstelling. Bij besluit van de Raad van 29 januari 1985 werd Ts. per 1 februari daaropvolgend aangesteld. Het aanstellingsbesluit werd bij brief van de Raad van 4 februari 1985 ter kennis van de secretaris-generaal van het ESC gebracht.

5. Op 31 maart 1985 diende verzoeker „langs de hiërarchieke weg" een klacht in bij het tot aanstelling bevoegd gezag van het ESC. Daarin stelde hij dat vergelijkend onderzoek LA/57/83 ongeldig was wegens schending van het gelijkheidsbeginsel en misbruik van bevoegdheid. Hij verlangde dat het aanstellingsbesluit zou worden opgeschort, dat het vergelijkend onderzoek zou worden geannuleerd en dat er een nieuw vergelijkend onderzoek zou worden georganiseerd.

6. Op 26 juli 1985 stelde de directeur-generaal van het ESC verzoeker in kennis van de weigering om het vergelijkend onderzoek te annuleren en een ander vergelijkend onderzoek te organiseren. Voorts deelde hij hem mee, dat het ESC niet bevoegd was het bestreden besluit van de Raad op te schorten, en suggereerde hij hem, „zo u dat ondanks mijn uitleg zou wensen", zich met zijn klacht tot de Raad te wenden.

7. Van mening dat de voorzitter van de Raad op 31 juli 1985 zijn klacht stilzwijgend had afgewezen, heeft verzoeker op 11 oktober daaraanvolgend beroep ingesteld bij het Hof.

8. De procedure heeft een normaal verloop gehad. Het Hof (Vierde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft de eerste verweerder evenwel uitgenodigd, het verslag van de jury van vergelijkend onderzoek LA/57/83 en de notulen van de vergadering van

* Procestaal: Frans

het ESC-bureau van 17 oktober 1984 over te leggen.

II — Conclusies van partijen

1. *Verzoeker* concludeert dat het den Hove behage:

„a) het beroep ontvankelijk te verklaren,

b) het gegrond te verklaren,

c) inzonderheid te verstaan, dat het ESC onbevoegd was om het vergelijkend onderzoek te organiseren, en het bijgevolg nietig te verklaren,

d) te verstaan dat de aanstelling van Ts. elke grondslag mist aangezien het vergelijkend onderzoek zelf nietig moet worden verklaard, subsidiair dat de selectiecriteria discriminerend en op maat gesneden zijn en met misbruik van bevoegdheid zijn vastgesteld, dat zij op deze gronden onwettig zijn en dat de aanstelling waartoe op die grondslag is overgegaan, nietig moet worden verklaard,

e) inmiddels verzoeker akte te verlenen van zijn aanbod om met getuigen de in het verzoekschrift uiteengezette feiten te bewijzen,

f) het ESC te gelasten alle juryverslagen betreffende de voorgedragen en aangestelde kandidaat en betreffende verzoeker aan het Hof over te leggen,

g) verzoeker akte te verlenen dat hij zich het recht voorbehoudt, morele schadevergoeding te vorderen, en

h) in ieder geval, het ESC te verwijzen in de kosten van het geding."

In *repliek* concludeert hij bovendien:

„a) dat alvorens de procedure wordt voortgezet, de overlegging zal worden gelast van het verslag van de jury met alle bijlagen,

b) dat hem akte zal worden verleend van zijn aanbod om door het getuigenis van B. Dracos, lid van het Bureau van het ESC, te bewijzen dat geen beraadslaging heeft plaatsgevonden over de verdiensten van de geslaagde kandidaten, doch dat de eerste kandidaat op de lijst zonder enig commentaar is voorgedragen; dat dit bewijsaanbod ter zake dienend zal worden verklaard."

2. Het *ESC* concludeert dat het den Hove behage:

„a) het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

b) verzoekers bewijsaanbod ongegrond te verklaren, omdat de beraadslaging van de jury geheim moet blijven; subsidiair, verweerster toe te laten met alle wettelijke middelen, getuigenbewijs inbegrepen, verzoekers versie van de feiten te weerleggen;

c) de vorderingen tot nietigverklaring en het verzoek om verzoeker akte te verlenen van zijn voorbehoud ter zake van een eventuele schadevordering ongegrond te verklaren;

d) bijgevolg, het beroep te verwerpen, kosten rechtens."

In *dupliek* handhaaft het ESC zijn conclusies en refereert het zich aan 's Hofs oordeel met betrekking tot de door verzoeker verlangde overlegging van het verslag van de jury.

3. De *Raad* concludeert dat het den Hove behage:

„a) het beroep tegen de Raad niet-ontvankelijk te verklaren op grond dat bij de Raad geen klacht is ingediend;

b) de vorderingen tot nietigverklaring en het verzoek om verzoeker akte te verlenen van zijn voorbehoud ter zake van een eventuele schadevordering ongegrond te verklaren;

c) bijgevolg, het beroep te verwerpen, kosten rechtens."

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid van het beroep

I — *Voor zover het beroep strekt tot nietigverklaring van de aanstelling*

A — *De passieve legitimatie van de Raad*

1. Het *ESC* spreekt hier niet uitdrukkelijk van een exceptie van niet-ontvankelijkheid, doch van een „verzoek om opheldering". Het voert aan dat het bestreden aanstellingsbesluit is toe te rekenen aan het ESC, dat passieve legitimatie heeft, en niet aan de Raad. Het besluit is door de Raad genomen overeenkomstig artikel 57, eerste alinea, derde streepje, van het Reglement van orde van het ESC. Wanneer verzoeker de Raad bij het geding wilde betrekken, had hij in zijn verzoekschrift naast het ESC en de Raad ook de Commissie moeten vermelden, aangezien deze drie instellingen in casu te zamen de aanstellingsbevoegdheid uitoefenen.

2. De *Raad* verzoekt om dezelfde redenen uitdrukkelijk, buiten het geding te worden gesteld. Hij is van mening dat het bestreden besluit aan het ESC moet worden toegerekend. De Raad is in de onderhavige zaak opgetreden als gezag dat, krachtens delegatie bij een besluit van het ESC, een deel van de aanstellingsbevoegdheid ten aanzien van LA 3-ambtenaren van het ESC bezit.

3. *Verzoeker* is van mening dat overeenkomstig artikel 57 van het Reglement van orde van het ESC de Raad in casu wel degelijk het tot aanstelling bevoegd gezag is. Dat voor sommige rangen de instemming van de Commissie vereist is, is een omstandigheid waarmee de kandidaten niets te maken hebben. Bijgevolg is de Raad aansprakelijk.

B — *Het ontbreken van een voorafgaande klacht*

1. Het *ESC* en de *Raad* stellen niet-ontvankelijkheid van het beroep, voor zover het gericht is tegen de aanstelling; verzoeker heeft namelijk nagelaten eerst een klacht in te dienen bij de Raad, en heeft meer in het bijzonder geen gevolg gegeven aan de suggestie van het ESC om zijn klacht aan de Raad te zenden.

2. Het *ESC* voegt daaraan toe, dat verzoeker ingevolge het *actus contrarius*-beginsel zijn klacht had moeten indienen bij de verschillende instellingen die te zamen tot aanstelling van LA 3-ambtenaren van het ESC bevoegd zijn. Aangezien verzoeker deze weg niet heeft gevolgd, kan het besluit van de Raad houdende aanstelling van Ts. niet opnieuw ter discussie worden gesteld.

3. *Verzoeker* betoogt dat hij een klacht heeft ingediend in de zin van de artikelen 90 en 91 van het Statuut, namelijk die van 31 maart 1985. Deze was gericht tot het tot aanstelling bevoegd gezag, langs de hiërarchieke weg, met andere woorden, waar het een LA 3 post betreft, tot de Raad. Over de uiteindelijke adressaat van de klacht kon geen enkele twijfel bestaan; dat kon niemand anders zijn dan de voorzitter van de Raad. Zowel in het opschrift als in de tekst van de klacht werd verwezen naar het besluit van de voorzitter van de Raad van 29 januari 1985. In elk geval moet de Raad uitleg geven over de onregelmatigheid die het ESC heeft begaan door de klacht niet door te zenden en aldus eigenlijk een voor de Raad bestemd document achter te houden. De suggestie van het ESC om de klacht aan de Raad te sturen, had dus geen enkele zin. In die omstandigheden vraagt verzoeker zich af, of het ESC geen nalatigheid of slordigheid kan worden verweten.

II — *Voor zover het beroep gericht is tegen vergelijkend onderzoek CES/LA/57/83*

1. Volgens het *ESC* is verzoekers vordering tot nietigverklaring van de aanstelling van Ts. op grond van onregelmatigheid van het vergelijkend onderzoek, niet-ontvankelijk om de volgende redenen: a) verzoeker heeft verzuimd in zijn verzoekschrift de nietigverklaring van deze aanstelling te vorderen, en heeft het Hof enkel verzocht voor recht te verklaren dat de aanstelling „elke grondslag mist", hij heeft dus geen belang bij zijn vordering tot nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek; b) verzoeker is niet tijdig opgekomen tegen het jurybesluit; c) verzoeker heeft geen bezwaar gemaakt tegen de organisatie of de uitslag van het vergelijkend onderzoek en moet derhalve worden geacht daarin te hebben berust en van zijn vordering tot nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek te hebben afgezien.

2. *Verzoeker* betoogt dat hij volgens vaste rechtspraak van het Hof niet kon opkomen tegen een voorbereidende handeling, zoals de organisatie van een vergelijkend onderzoek, doch enkel tegen het definitieve besluit, in casu de aanstelling van een kandidaat; deze aanstelling is het definitieve besluit dat hem bezwaart. Bovendien had verzoeker er aanvankelijk geen belang bij, op te komen tegen de organisatie van vergelijkend onderzoek LA/57/83. Dit neemt evenwel niet weg, dat hij alsnog de nietigheid ervan kan inroepen op gronden van openbare orde, omdat het niet de Raad was die, overeenkomstig artikel 57 van het Reglement van orde van het ESC, tot het vergelijkend onderzoek heeft besloten en het heeft verricht. De onwettigheid van het vergelijkend onderzoek moet derhalve leiden tot de nietigverklaring ervan en tot die van het aanstellingsbesluit van Ts., waarvan het vergelijkend onderzoek één der rechtsgrondslagen is.

Ten gronde

De middelen van nietigheid

A — *Onwettigheid van het besluit om een vergelijkend onderzoek te organiseren*

1. Als eerste middel voert *verzoeker* aan, dat het ESC-secretariaat *onbevoegd* was om het vergelijkend onderzoek LA/57/83 te organiseren. Omdat dit bedoeld was om te voorzien in een LA 3-post, was ingevolge artikel 57 van het Reglement van orde van het ESC uitsluitend de Raad bevoegd om ertoe te besluiten en om dat besluit ten uitvoer te leggen. Er is derhalve sprake van nietigheid op gronden van openbare orde.

2. Volgens het *ESC* en de *Raad* doet dit middel vragen rijzen betreffende de uitlegging van artikel 57 van het Reglement van orde van het ESC, in samenhang met de artikelen 2, 29 en 30 Ambtenarenstatuut. De enige uitlegging die juridisch juist en doelmatig lijkt, is dat de drie tot aanstelling bevoegde instanties op de volgende wijze moeten optreden: het ESC besluit tot en organiseert een vergelijkend onderzoek, het ESC-bureau beoordeelt de bewijsstukken en verdiensten van de kandidaten op basis van de resultaten van het vergelijkend onderzoek en doet een voordracht aan de Raad; de Raad zendt deze voordracht voor akkoord aan de Commissie; ten slotte neemt de Raad op basis van de voordracht van het ESC-bureau en met instemming van de Commissie een besluit dat formeel als „het" aanstellingsbesluit moet worden gezien. De drie instellingen houden zich sedert lang aan deze realistische uitlegging, die daardoor tot gewoonterecht is geworden. Tot nog toe zijn er op deze wijze een twintigtal vergelijkende onderzoeken georganiseerd, zonder dat dit ooit tot bezwaren heeft geleid. Deze interpretatie laat bovendien het recht van de Raad en van de Commissie om zich te verzetten tegen een aanstelling waar-

mee zij niet akkoord gaan, onverlet. Verzoekers standpunt is daarentegen juridisch niet houdbaar en, gezien de stijging van het aantal personeelsleden van het ESC, ook niet realistisch.

3. In *repliek* antwoordt verzoeker dat de stijging van het aantal personeelsleden van het ESC niet bepalend kan zijn voor de uitlegging van artikel 57; het tot aanstelling bevoegd gezag is nog steeds de Raad. Dat een twintigtal aanstellingen in dezelfde omstandigheden plaats heeft gehad zonder dat daartegen bezwaar is gerezen, is voorts volkomen irrelevant: „injuria non facit jus." En ten slotte is er in het administratief recht geen plaats voor gewoonterecht.

4. In *dupliek* gaat met name het ESC nog dieper in op de uitlegging van artikel 57 van het Reglement van orde. Volgens het ESC laat artikel 57, eerste alinea, derde streepje, *tweede zin*, van het Reglement van orde aan de voorzitter de bevoegdheid om een LA 3-post vacant te verklaren. De voorzitter van het ESC heeft dus conform het Statuut gehandeld, met name conform artikel 4 ervan betreffende het vacant verklaren van een post. Artikel 4 behoort niet tot de artikelen van het Statuut, die genoemd worden in artikel 57, eerste alinea, derde streepje, *eerste zin*, van het Reglement van orde van het ESC, naar luid waarvan de aan het tot aanstelling bevoegd gezag toegekende bevoegdheden worden uitgeoefend „op voorstel van het Bureau door de Raad met instemming van de Commissie".

5. In zijn tweede middel betoogt verzoeker, dat de verlaging van de *leeftijdsgrens* tot 35 jaar *onwettig* was, omdat hiermee werd beoogd zijn medekandidaat Ts. te bevoordelen.

6. Volgens het *ESC* is dit middel niet-ontvankelijk. Verzoeker heeft geen legitiem belang bij nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek op grond dat de leeftijdsgrens verlaagd is. Ten tijde van het vergelijkend onderzoek heeft verzoeker daar trouwens geen bezwaar tegen gemaakt.

7. Ten gronde betoogt het *ESC*, dat de leeftijdsgrens verlaagd is in het belang van de dienst, ten einde een groter aantal kandidaten te kunnen toelaten. Bij het eerste vergelijkend onderzoek was er maar een klein aantal deelnemers en is geen daarvan geslaagd. De gekozen leeftijdsgrens is thans gebruikelijk bij dit soort vergelijkende onderzoeken.

8. Volgens de *Raad* betreft dit middel enkel het ESC. Subsidiair verwijst hij naar de excepties en verweermiddelen van het ESC.

B — *Onregelmatigheden in de loop van het vergelijkend onderzoek*

1. *Verzoeker* stelt in de eerste plaats, dat het vergelijkend onderzoek op voor hem *discriminerende* wijze is verlopen. Hij vermeldt met name de volgende feiten: a) terwijl hem tijdens het eerste vergelijkend onderzoek was verzocht niet als afdelingshoofd op te treden, mocht Ts. dit tijdens het litigieuze onderzoek wel; b) sedert maart 1983 had de directeur-generaal van het ESC, tevens voorzitter van de jury, verzoeker links laten liggen, terwijl hij in het kader van de dienst wel samenwerkte met Ts. en zelfs gedurende het vergelijkend onderzoek koffie met hem dronk.

2. Het *ESC* antwoordt, dat verzoeker zelf onder allerlei voorwendsels heeft geweigerd om als hoofd van de afdeling op te treden. Tot 1984 toe had de directeur-generaal het hoofd van de talendienst evenwel opgedragen om in samenwerking met verzoeker en Ts. de leiding van de Griekse afdeling waar te nemen; dit vond zijn rechtvaardiging in de problemen die verband hielden met de

recente toetreding van Griekenland. Overigens is verzoeker bij herhaling geraadpleegd in verband met de vaste aanstelling van ambtenaren op proef van de Griekse afdeling.

3. *Verzoeker* voert in de tweede plaats aan, dat de jury zich heeft beraden over de persoonlijkheid van de kandidaten en daarover opmerkingen heeft geformuleerd. Daarmee zou de *jury* haar bevoegdheid verre hebben *overschreden.*

4. Het *ESC* betoogt, dat het tot aanstelling bevoegd gezag en de jury vrij zijn om zulk een onderzoek te verrichten, zodat zij in het onderhavige geval hun bevoegdheid niet hebben overschreden, te meer omdat de geschiktheid om een afdeling te leiden, een van de in de kennisgeving van vacature gestelde vereisten was.

5. *Verzoeker* voert in de derde plaats aan, dat de beslissing bij voorbaat vaststond, zodat er sprake is van willekeur en *misbruik van bevoegdheid.* Met betrekking tot de jury stelt hij:

a) dat de jury met haar onderzoek van de persoonlijkheid van de kandidaten heeft gewacht tot de directeur-generaal van het ESC terug was van vakantie;

b) dat hij nog vóór de vaststelling van het juryverslag had vernomen dat Ts. zich in het bureau van het afdelingshoofd had geïnstalleerd.

6. Volgens het *ESC* is dit middel ongegrond:

a) het tot aanstelling bevoegd gezag en de jury zijn vrij om al dan niet aandacht te besteden aan de persoonlijkheid van de kandidaten;

b) dat Ts. zich in het bureau van het afdelingshoofd had geïnstalleerd, was toeval en een om praktische redenen getroffen regeling binnen de Griekse afdeling; het ging daarbij niet om een besluit van de administratie; een dergelijke feitelijke situatie kan het tot aanstelling bevoegd gezag trouwens op geen enkele wijze beïnvloeden.

7. Volgens de *Raad* betreffen deze middelen uitsluitend het ESC. Subsidiair verwijst hij naar de excepties en verweermiddelen van het ESC.

C — *Onregelmatigheden van de voordracht tot aanstelling*

Onwettigheid van de voordracht van het Bureau

1. Volgens *verzoeker* is de voordracht van het ESC-bureau van 17 oktober 1984 tot aanstelling van Ts. *onwettig,* omdat geen vergelijking van de verdiensten der kandidaten heeft plaatsgevonden, doch het vooraf geformuleerde voorstel van de secretaris-generaal zonder meer is goedgekeurd. Verzoeker heeft om inzage van de notulen van deze vergadering verzocht, aan welk verzoek evenwel geen gevolg is gegeven.

Hij is er vrijwel van overtuigd, dat de twee kandidaten nagenoeg ex aequo waren gerangschikt, en in een dergelijk geval, aldus verzoeker, is het regel dat de keus op de oudste kandidaat valt. Bovendien had hij zeven jaar beroepservaring meer dan Ts., hadden zij bij toerbeurt de functie van afdelingshoofd waargenomen zonder dat men op verzoeker ook maar het geringste had aan te merken, en tenslotte heeft hij een veel grotere talenkennis dan Ts.

2. Volgens het *ESC* zijn de bewijsstukken en verdiensten der kandidaten zorgvuldig vergeleken. Dat geen eigenlijke discussie heeft plaatsgevonden, komt doordat er eensgezindheid bestond en een discussie dus overbodig was. Ieder lid van het Bureau had een exemplaar van de lijst van geschikte

kandidaten gekregen en kon in voorkomend geval laten weten dat hij het niet eens was met het voorstel van de secretaris-generaal.

Verzoeker was niet kennelijk geschikter dan Ts., aangezien de twee kandidaten niet werkelijk om de beurt als afdelingshoofd waren opgetreden — verzoeker poogde namelijk zich hieraan te onttrekken — en de anciënniteit van een ambtenaar op zich niet de doorslag kan geven bij de beoordeling van zijn verdiensten.

3. De *Raad* is van mening dat dit middel hem niet raakt, en verwijst subsidiair naar de excepties en verweermiddelen van het ESC.

4. Verzoeker heeft in bijlage bij zijn *repliek* een verklaring van één van de Griekse leden van het Bureau gevoegd, naar luid waarvan geen enkel onderzoek heeft plaatsgevonden van de andere op de lijst geplaatste kandidaten. Hij stelt dan ook voor, een ander Grieks lid te horen als getuige over het verloop van deze vergadering.

5. In *dupliek* wijst het ESC erop, dat het Bureau op 20 november 1984 de notulen van de vergadering van 17 oktober 1984 heeft goedgekeurd zonder dat een van de leden een opmerking heeft gemaakt, met name in verband met de vermelding dat „alle sollicitaties nauwgezet zijn onderzocht...". Aan deze notulen, die in tempore non suspecto zijn opgesteld, moet meer geloof worden gehecht dan aan een verklaring die meer dan een jaar na de feiten en met een welbepaald doel voor ogen is afgelegd.

Misbruik van bevoegdheid

1. *Verzoeker* stelt dat het misbruik van bevoegdheid, dat de gehele procedure ongeldig maakt, ook in de voordrachtfase is voortgezet. In dit verband voert hij aan:

a) Reeds bij het eerste vergelijkend onderzoek is verzoeker ongelijk behandeld: geen enkel jurylid was de Griekse taal machtig; dat hij tegen dit vergelijkend onderzoek niet langer kan opkomen, neemt niet weg dat zich bij die gelegenheid verbazingwekkende situaties hebben voorgedaan, die lieten vermoeden welke wending het tweede vergelijkend onderzoek zou nemen;

b) bij vergelijkend onderzoek LA/57/83 is een lagere leeftijdsgrens gehanteerd dan bij vergelijkend onderzoek LA/45/81, dit om Ts. in staat te stellen eraan deel te nemen;

c) vanaf april 1984 is verzoeker door zijn onmiddellijke chef niet eens meer geraadpleegd;

d) op 19 juli 1984 liet de directeur-generaal weten dat Ts. tot afdelingshoofd zou worden benoemd; daarmee liep hij vooruit op de besluiten van het Bureau en van de Raad;

e) vanaf die dag — 19 juli 1984 — is Ts. openlijk opgetreden als afdelingshoofd;

f) dezelfde dag bood Ts. zijn vrienden en collega's een receptie aan om het heuglijke feit te vieren.

2. Het *ESC* acht dit middel feitelijk en rechtens ongegrond. Het antwoordt:

a) dat verzoeker te laat komt met zijn bezwaren tegen onregelmatigheden bij het eerste vergelijkend onderzoek;

b) dat verzoekers middel niet-ontvankelijk is, omdat hij ten tijde van het vergelijkend onderzoek geen bezwaar heeft gemaakt; ten gronde, dat de leeftijdsgrens is verlaagd in het belang van de dienst, zodat er meer kandidaten konden deelnemen, gezien het feit dat er bij het eerste vergelijkend onderzoek maar weinig deelnemers waren, waarvan er niet één was geslaagd; dat deze leeftijdsgrens thans normaal is bij dit soort vergelijkende onderzoeken;

c) dat de directeur-generaal van het ESC, tevens voorzitter van de jury, op 19 juli 1984 zowel verzoeker als Ts. bij zich heeft geroepen en hun heeft meegedeeld, dat zij geslaagd waren voor het vergelijkend onderzoek en dat de lijst van geschikte kandidaten aan het ESC-bureau zou worden toegezonden voor de voordracht tot aanstelling. Men kan dit geenszins interpreteren als een vooruitlopen op de aanstelling van Ts.;

d) dat verzoeker ten onrechte beweert dat zijn directe chef hem niet heeft geraadpleegd;

e) dat verzoekers interpretatie van de „receptie van Ts." voor zijn rekening blijft, tendentieus is en uit de lucht is gegrepen, en overigens in zijn memorandum van 19 september 1984 niet eens wordt vermeld.

3. De *Raad* refereert subsidiair aan de argumenten van het ESC.

4. *Verzoeker* had zich in zijn verzoekschrift het recht voorbehouden vergoeding voor morele schade te vorderen. Nadien is hij daarop evenwel niet meer teruggekomen.

De door verzoeker voorgestelde maatregelen van instructie

Verzoeker stelt tot staving van zijn beweringen diverse maatregelen van instructie voor. Zo verlangt hij met name:

A — *neerlegging van*

a) de notulen van de beraadslagingen van de jury van het vergelijkend onderzoek, de verslagen van de jury en de beoordeling van de kandidaten met alle bijlagen;

b) de notulen van de vergadering van het ESC-bureau van 17 oktober 1984;

B — *getuigenverhoor van*

a) de heer Feilberg, hoofd van de Deense vertaalafdeling, betreffende het onderzoek door de jury van de persoonlijkheid van de kandidaten;

b) de heer Dracos, lid van het ESC, betreffende het verloop van de vergadering van het Bureau van 17 oktober 1984;

c) ten slotte wordt in het verzoekschrift geconcludeerd dat „verzoeker akte zal worden verleend van zijn aanbod om diverse feiten die hij in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet, te bewijzen door getuigen".

C. Kakouris
rechter-rapporteur